

Evelin Cvinková

**SKUTOČNÝ
PRÍBEH!**

*Ženy mu platili
za spoločnosť, až stratil
schopnosť naozaj
milovať...*

**ĎALŠIA,
PROSÍM**

ĎALŠÍ A,
PROSÍM

ISBN 978-80-8176-131-7

Evelin
Cvinková

Ď A L Š Í A,
P R O S Í M

Predslov

Všetci to vieme a je to stará pravda právd, čo si budeme hovoriť.

Sme svine.

Vieme dosť ubližovať keď chceme, a ešte viac, keď nechceme.

Vieme si spočítať dve a dve, a vždy dospejeme k výsledku, že dva sú viac ako jeden.

Pri pohľade z druhej strany onej veci uvidíme, že tri sú viac ako dva. A štyri viac ako tri a tak ďalej a tak ďalej.

Jednoducho rovnica, ktorá nepustí. Od základnej školy nás učia porovnávať a brať viac, lebo čo je viac, zákonite vždy vyhráva.

Preto sa aj z nás, odkedy sme sa rozišli s našimi frajerkami, stali lovci.

Presnejšie - lovení lovcí.

Odrazu máme okolo seba kopu dievčat, mladých žien, aj žien v zrelom veku.

Odrazu?

Vlastne - ony tu boli stále. Len my sme ich nevnímali, aspoň nie tak okato a priamo.

Lebo sme mali svoje frajerky, svoje ženy, svoje nenarodené deti, svoje záväzky.

Teraz nemáme nič.

Vlastne, aby som zas toľko neklamal hneď na začiatku, máme možno oveľa viac ako doposiaľ.

Máme čisté štíty a čisté stoly, na ktoré usádzame pekné ženské zadky. Keď je kríza aj menej pekné zadky.

Hlavne, že sú ženské a na ich druhom konci je TO miesto, to príjemné, vábivé a hrejivé, ktoré nás dokáže utešiť.

Aspoň na chvíľu.

Na pár chvíľ.

Niektoré ženy majú v sebe výnimočné čaro a lapia nás na pár dní, maximálne týždňov.

Nič vážne.

Žiadne záväzky.

Už nie.

TERAZ nie.

Lovci vyšli zo svojich skrýš, vyšli do ulíc, vyšli do barov a tentokrát nehľadajú lásku.

Nechcú viac pridanú hodnotu, nechcú pozlátko, nechcú pekné reči a sľuby a pohľady z očí do očí a prechádzky ruka v ruke, a, najmä, zo všetkého najviac nechcú žiadne záväzky.

Chcú ŽIŤ.

Živočíšne si brať čo im patrí a na čo majú od prírody

ĎALŠIA, PROSÍM

nárok.

Chcú ŽENY.

Mladé, zrelé, slobodné mamičky, maturantky aj rozvedené štyridsiatničky.

Chcú si užívať a neriešiť.

CHCÚ.

Všetko, každú, bez rozdielu veku a farby vlasov. Chcú, pretože dlho trpeli, zatínali zuby a padali z jednej sračky do druhej. Vstávali, budovali, odriekali si, len aby znova strácali a nachádzali.

Či už seba, nové ženy, nové sračky, prachy, oplodnené vajíčka a hysterické záchvaty.

Lovci vyšli zo svojich skrýš, obrnili sa a čelia každý deň novej výzve, novej nádeji, novej žene.

Dávajú do hry príliš veľa a vedia to. Veľmi dobre vedia, že ak prehrajú aj tento raz, môže to byť naposledy.

1. kapitola

Odkedy mám Luciu, môj život má zmysel.

Konečne.

Poriadne nespávam, deriem sa v dvoch robotách, riešim neriešiteľné, robím fackovacieho panáka a dievča pre všetko, len aby som zarobil prachy a mohol jej splniť všetko, čo jej na očiach vidím.

Lebo ona je TÁ žena.

TÁ moja, ktorá sa zjaví len raz za život, s ktorou všetko klope, dni sú krajšie, noci sladšie a chladnička vždy plná.

Alebo aspoň poloplná.

Ona je tá, pre ktorú po dvanástich hodinách v robote večer varím ryžu, riasy, porciujem mäso a vyrábam čosi, čo sa má podobat' na sushi.

Aspoň vzdialene.

Lebo Lucia sushi miluje.

A miluje aj mňa.

Stále mi to opakuje, píše, necháva mi odkazy po celom byte a robí veci, ktorými svoje slová aj dokazuje.

EVELIN ČERVIENKOVÁ

Zlatá.

Koniec koncov, ako všetky zamilované ženy.

Presnejšie - po uši zamilované ženy, ktoré si myslia, že nás majú.

V hrsti, v srdci, v lone, všade a vo všetkom.

Zlaté.

A tak naivné.

Ale nehovorte im to, nekazte im predstavy, neberte ilúzie a nebúrajte vzdušné zámky.

Nepriznajme sa, že sme svine.

Že stále, hoci máme doma krásnu ženu a všetko na poriadku, aj večeru teplú, aj ponožky čisté, aj vajcia prázdne, aj tak pokukujeme a myslíme na iné ženy.

Tak to je.

Odjakživa.

A raz sa za to budeme smažiť v pekle.

Raz, keď na čele pekelného raja bude stáť žena s vidlami a rozkošným chvostíkom, so škodoradosným úsmevom na krvavočervených perách.

Pokiaľ to tam však má pod palcom Diabol, Satan alebo Lucifer, je to v suchu.

Lebo aj on je chlap.

Viac či menej.

Máme to v sebe, každý jeden. Aj ten váš šikovný itéčkár či murár, ktorý doma tvrdí, že by vás nevymenil nikdy a za nič.

Aj hasič, otec štyroch detí so slušivými šedinami na

ĎALŠIA, PROSÍM

sluchách, aj majiteľ cestovnej kancelárie, aj pokladník z Tesca.

Aj ja, aj váš manžel, priateľ, brat.

Každý jeden z nás to robí. Bez výčitiek svedomia, s úsmevom na perách a pokojom v duši.

Pozeráme, pachtíme, porovnávame, predstavujeme si onú hnedovlasú predavačku z obchodného centra či dlhonohú zdravotnú sestričku u detskej lekárky, ku ktorej chodievame s chorými dečkami, ako tú dravú, ohnivú ženu, ktorá s nami v posteli narobí divy.

Nevídané, siedme aj ôsme, hriešne, zakázané, prudko pornografické. Také, ktoré nie sú doma na bežnom poriadku.

Sme takí, a s tým sa treba zmieriť. A nesnažiť sa to pochopiť. Lebo všetko na svete je vysvetliteľné a pochopiteľné, aspoň sčasti, nie však mužská duša a naše vnútro.

Zmýšľanie a tie veci okolo neho sú dosiaľ neznáme.

Sme naprogramovaní od prírody a fungujeme. Nezamýšľame sa prečo, ako, kvôli čomu a komu, jednoducho to máme v sebe. Ten kód, ktorý to celé riadi a ktorému je ozaj jedno, či doma na nás čaká vysokoškolsky vzdelaná kráska, alebo žena, ktorá pečie tie najsamsuperlepšie lekvárové buchty a úžasnú kačicu a parí domácu knedľu.

Všetko jedno.

Celé zle.

Niekedy niet cesty späť, niet správneho smeru. Občas sa len zjaví svetlo, ktoré svieti do neznáma a má podobu ženy.

Například – v mojom aktuálnom prípade taká Lucia.

Sám som zvedavý ako ďaleko ma táto žena dovedie. Akoľko jej slz, citových vydieračiek a udobrovacích darov ma to bude stáť.

Teraz sa však vrátíme o pár rokov dozadu a zblízka sa pozrieme na všetky ženy a situácie, ktoré ma dohnali až sem, na tieto stránky.

A možno sa pri tejto spovedi konečne pochopím.

Držím si palce.

2. kapitola

„Nazdar.“

„Zdar, brácho,“ capli sme si s Filipom a potľapkali sa po pleciach.

Zložil som si slnečné okuliare a hodil ich na stôl k Iphonu a kľúčom od audiny.

„Ako?“ Filip si svoje okuliare nechal a hollywoodskym úsmevom očaroval všetky prítomné baby na terase.

„Čo si, celé zle.“

„Ako to včera dopadlo s Anitou?“

„Počkaj, to bola ktorá? Tá čiernovláska?“ rozosmial som sa a objednal som nám obom minerálku a presso.

Bez mlieka a bez cukru.

„Dopadlo ako dopadlo. Silné reči, koketa,“ mávol som rukou, akože to nestojí za reč a znova som narazil na jednu z tých herečiek, ktoré sa vymachlené a nahodené presúšajú mestom a s majstrovským výrazom nedobytnosti sa snažia zapôsobiť.

„Nedala?“

„Jasné, že nie! Po polnoci som myslel, že je už moja. Mal som ju, prisahám, ako tu sedím, že som ju mal! Ale potom jej preplo v hlave a začala sa brániť, vraj - Nevyspím sa s tebou na prvom rande, nie som štetka-“, napodobňoval som ju.

Filip sa smial.

Rehotal.

A baby sa za ním otáčali.

A on si bol toho vedomý.

„Tak som ju nechal tak, nech si ťahá za kamoškami. Mala ich tam so sebou aspoň desať.“

„Takže nula, brácho,“ Filip sa spokojne oprel a pozorným pohľadom preskenoval osadenstvo terasy.

Vďaka okuliarom s tmavými sklami ani jedna z možných obetí netušila, že je práve v tom momente vystavená lačnému a nekompromisnému pohľadu dvoch zelených očí.

„Kašľať na ňu,“ mávol som rukou a pritiahol si tácku s kávou.

Blondína sediaci za Filipovým chrbtom sa snažila nadviazať očný kontakt.

Všimol som si ju.

Cítil som ju.

Receptory lovca zachytili korisť.

„Koľko?“ spýtal sa Filip a odpil si z oroseného pohára s minerálkou.

„Tri,“ odpovedal som na nevyslovenú otázku na koľkom mieste, od jedna do desať, sa umiestnila hodnotená blondí-

ĎALŠIA, PROSÍM

na sediaca za ním.

„Slabé,“ skonštatoval a o malú chvíľu sa nenápadne obzrel ponad plece.

„Ale chutná,“ naschvál som jej nevenoval ani sekundu svojej pozornosti.

Aspoň nie priamej.

V hlave som však už skladal plán ako ju dostanem.

Nemienil som ju pozývať na ďalší drink, ani jej platiť účet či posielat' fľašu vína.

Načo?

Chce to niečo originálnejšie.

Zdvihol som hlavu jej smerom a zadíval sa jej do očí.

Priamo a dlho.

Neuhol som pohľadom, hoci ona dávno sklonila hlavu a s červenými lícami pozerala do pohára s poloroztopenou ľadovou drťou, ktorá plávala v čomsi, čo malo byť mojitom.

„Dám ju,“ vyhlásil som rozhodne a pozrel pre zmenu na Filipa.

„To ťažko,“ uchechtol sa.

„Tomu ver, že bude moja. Som povedal,“ buchol som po stole a s Filipom sme sa rozrehotali na plné hrdlá.

Všetky baby sa otočili našim smerom.

Boli sme si toho vedomí.

Aj chlapi sa otočili, lebo sa otočili ich frajerky.

Lebo zavetrili soka, iného kohúta na svojom smetisku a nehodlali sa s ním deliť o svoje sliepky.

Nehodlali.

Ale čo spravíte?

Niekedy tomu jednoducho neujdete.

Či chcete alebo nie.

Môžete sa brániť zubami-nechtami, keď je chťíč a chuť
silnejšia ako vy, nespravíte nič.

Nič.

Sa vraví, že kto si počká, ten sa dočká.

Nech ide o čokoľvek.

„Zveziem ťa?“ zakričal som na ňu z auta.

Práve sa rozlúčila s kamarátkou a ostala sama na zastávke autobusu.

Sama a tak prekliato krásna.

Dlhonohá, okatá, s plavou hrivou a tým najsladším úsmevom.

Čakal som na ňu ešte hodinu po tom, čo sme sa s Filipom dohodli, že si dáme spicha večer o deviatej a každý sme si išli po svojom.

Filip za svojou aktuálnou frajerkou, ja za svojou budúcou bývalou.

Nesmelo sa na mňa usmiala a rozhliadla sa po okolí.

Na moju radosť a jej škodu sme tu boli sami.

„Idem do mesta, pokojne ťa hodím kam potrebuješ,“ nasadil som jeden zo svojich úsmevov a dúfal, že sa chytí.

Že neodolá.

Chytila sa.

Neodolala.

ĎALŠIA, PROSÍM

„Idem opačným smerom,“ mávla rukou a prehrabla si plavú hrivu.

„V tom prípade nejdem do mesta a pokojne ťa hodím kam potrebuješ,“ kontroval som.

Rozosmiala sa.

Zvonivo a nahlas a ja som mal pocit, akoby mi do žíl vliali životodarnú tekutinu.

Priam som ju cítil ako sa mi šíri celým telom, preteká aj tou najmenšou žilkou a zanecháva po sebe ten príjemný pocit.

Prešla pár krokov k môjmu autu a sklonila sa k otvorenému oknu na strane spolujazdca.

Biele tielko na tenkých špagátových ramienkach malo čo robiť, aby udržalo jej do hneďa opálené plné prsia pod kontrolou.

A ja som mal čo robiť sám so sebou.

„Nemyslíš, že si príliš fandiš?“ spýtala sa sebavedomo a tak krásne drzo, že som mal sto chutí odopnúť si bezpečnostný pás, vystúpiť, teatrálné tresnúť dverami, zdrapiť ju a oprieť o kapotu.

Priamo tam na ulici, na zastávke, ktorá zívala prázdnotou a tým mi len nahrávala do karát.

„Možno,“ priznal som. „Ale musel som to na teba aspoň skúsiť,“ znova som sa usmial.

„A dobre si spravil,“ roztiahla kútiky a odhalila tak rad krásnych bielych zubov.

„Tak, kam to bude?“ spýtal som sa, keď nasadla a zapla

si pás.

„Ty si vedúci zájazdu, prekvap ma,“ mrkla na mňa.

Dokonca pritom nadvihla jedno obočie a hlavu odvrátila do okna.

Fajn, pomyslel som si.

Viezli sme sa najskôr cez mesto a ona mi rozprávala o svojom poslednom frajerovi.

Neviem prečo práve o ňom, ale bavilo ma to.

Nežiarlil som.

Práve naopak. Pri jej rozprave som rástol, nadúval sa pýchou, sebavedomím a toľkou sebaistotou, že som si už vo pred gratuloval k ďalšiemu kapitálnemu úlovku.

Hovorila mi, že to s ním už dlhšie neklape.

Že si nerozumejú.

Lebo on ju nechápe.

Alebo nechce chápať.

Alebo jedno s druhým a podľa nej si už isto našiel nejakú inú.

Lepšiu, krajšiu a určite to je krava.

Žasol som a nechápal, prečo mi toto krásne žieňa hovorí niečo také. Prečo sa tak podceňuje a zakopáva samú seba?

Však je nádherná.

Prenádherná.

Má krásnu postavu, krásnu a milú tvár, spomínané veľké hnedé kukadlá s tými šibalskými ohníkmi, krásny úsmev, bohovsky vonia a má charizmu, ktorú jej mnohé môžu len

ĎALŠIA, PROSÍM

v tichosti závidieť.

A má bohovičné kozy, ktoré ma tak prekliato lákajú!

„Ak je naozaj taký pako ako ho prezentuješ, potom buď rada, že si sa ho zbavila,“ vyhodil som smerovku a odbočil na výpadovku.

Preč z mesta.

Preč od všetkých.

Neprotestovala, nepýtala sa. Ďalej rozprávala o svojom krachujúcom vzťahu, ktorý melie z posledného ako ryba na suchu.

„Najhoršie je, že mi stále nedá pokoj. Vypisuje mi, bombarduje ma telefonátmi, stále mi je v päťach. Vyhráza sa každému chlapovi, ktorý sa pri mne zjaví. A je jedno, či to je čašník alebo kuriér, alebo kolega z práce. Berie to rad radom.“

„Tak na to by som sa pozrel,“ zasmial som sa.

„Fakt. On nie je normálny,“ zamávala si rukou popred tvár.

„Ja sa nebojím nejakého panáka, ktorý spraví bu – bu – bu,“ uviedol som ju do obrazu, aby jej bolo jasné s kým má tú česť.

A povedal som jej to aj nahlas.

„Aby ti bolo jasné s kým máš tú česť, krásavica.“

„Volám sa Martina,“ prezradila mi konečne svoje pravé meno. Po polhodine jazdy už bolo aj celkom načas.

„Teší ma, Matka. Ja som Stano, ale všetci mi hovoria Stenly.“